

pevnost

edice

Jaroslav
Mostecký

Číslo se
smrtákem

Jaroslav Mostecký

ČÍSLO SE SMRŤÁKEM

Jaroslav Mostecký

**ČÍSLO
SE SMRTÁKEM**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jaroslav Mostecký, 2011
Cover © Lubomír Kupčík & Lukáš Tuma, 2011
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2011

ISBN 978-80-7425-107-8

PŘIHÁNĚČ

Hnali se za mnou mlčky, a o to děsuplněji. Jako trojrozměrné oživlé stíny, které odpolední slunce vrhalo na dachsteinský ledovec. Už jsem to zažil, možná třicetkrát, možná čtyřicetkrát, ale na tohle se nedá zvyknout. S vytřeštěnýma očima a s dokořán otevřenými ústy, jako by je zapomněli zavřít... Štvali mě jako zvěř, a já jako zvěř prchal před nimi. V děsivé ouvertuře představení, jemuž se měla rozhrnout opona až o nějakých tři sta metrů dole pod ledovcovým splazem. Ohlížel jsem se, křičel o pomoc, a jakoby v zoufalství jsem se otočil, narychlo umačkal v dlani sníh a mrštil po prvním z nich. Ledová koule se roztránila o jeho hlavu a na okamžik jej oslepila. Zapotácel se a zpomalil.

Mrkl jsem dolů po ledovci. Nebylo nic vidět. Jen pusto a prázdno, kameny a led. V pořádku... Jiný by se možná spokojeně zasmál, ale já jsem moc pověřčivý.

Jako bych to přivolal, krucinál!

Noha se mi sesmekla.

V té staré muldě byla jenom ledová tříšť a mačka se neměla do čeho zaseknout. Zoufale jsem zamával rukama, ještě chvíli jsem se pokoušel udržet rovnováhu, nohama jsem odšlapával... A hlavně tím ztrácel čas. Kdybych se normálně skulil na zem, zvedl se a utíkal dál, nikdy by mě nedohnali. Byli přece jenom pomalejší, i když se mrtváci

s mačkami na botách a s cepíny v rukou dokážou držet v závěsu jako hladová vlčí smečka.

Přece jsem to ustál! Ohlédl jsem se. Za těch pár vteřin se dostali hrozně blízko.

„Krucinál!“ Snad to ani nebyla obyčejná mulda, teď už to vypadalo jako trhlina v ledu, zanesená odlámaným a natátým firnem. Bylo to jako past. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby to tu nachystali.

Mrkl jsem dolů po svahu. Pořád nebylo nic vidět. Stejně jsem byl moc daleko. Kdyby se teď starý Dieter pokusil zakročit, tak jako tak by na tu vzdálenost nikoho z nich nedostal – a navíc by se zbytečně prozradil. Celý den by byl na houby.

Nakonec jsem stejně spadl, a už tu byli... Bleskově jsem si klekl a chtěl vstát, ale to už mi Hans, co umřel loni, přidupl prsty. Přemrzlý firn dokáže být zatraceně ostrý. Hans vzrušeně nasál vůni krve a zařal mi prsty do ramene. Šíleně to zabořilo. Mají sílu, tihle parchanti. Za ním se ke mně hnál zbytek party. Většinou byli do půl těla nazí, špinaví a s prázdným výrazem v ksichtě... Vytrhl jsem se Hansově práce a po čtyřech se rozběhl do svahu. Ani se nesnažil šplhat za mnou a seběhl pod muldu, aby mi odřízl jedinou únikovou cestu odtud. Aspoň si to myslel.

Pár kroků nad ním jsem se zastavil. „Mají tě na mušce, kámo,“ zadrkotal jsem zubama. Studený vítr se mi dostal pod propocenou košili.

Ohlédl se a chvíli pozorně přehlížel dolní okraj splazu. „Museli by zastřelit i tebe!“ opáčil a zašklebil se. Tohle mu taky ještě šlo, konečně nebyl po smrti zase tak dlouho, a navíc od té doby strávil celý čas na ledovci a v horách.

Pokrčil jsem rameny. „Stejně už jsem odepsanej, nemyslíš?“

Teprve teď se mu pořádně rozsvítilo v palici. Doposavad bych to hádal tak na čtyřicet procent. Ne že by mrtvým svítalo o něco později, ale nejspíš i ty neurony v chladu fungují trochu pomaleji.

„*Richtig*,“ kývl hlavou. Držela dobře, taky mu mohla upadnout. „Ty jsi přiháněč, že jo?“

„Mají na puškách infradalekohledy.“

„To jsi zase řekl pitomost, Leo,“ zachechtal se Hans. „Vychladl jsem už loni o dožínkách.“

To rande se protáhlo na moc dlouho. Skočil jsem mu pod nohy a srazil ho na led. Stačil mě ještě sevřít mezi nohama, ale to byla poslední chyba, kterou po své smrti udělal. Natáhl jsem po něm ruce a popadl ho za krk. Začali jsme po ledu ujíždět dolů. Pokusil se ještě vytrhnout, ale marně. Koutkem oka jsem ještě zahlédl zklamané protáhlé obličejy těch ostatních. Udělali několik váhavých kroků za námi...

V duchu jsem si pogrataloval, že jsem si vzal šustáky. Unikali jsme jim. Oba. Otáčeli jsme se kolem své osy a pomalu nabírali rychlost. Hans ve snaze zabrzdit zasekával prsty do ledového příkrovu, ale dosáhl jen toho, že se mu tři odlomily v kloubu, nějakou dobu směšně poskakovaly za rukou, až nakonec odpadly docela a ztratily se kdesi ve zvržených krystalcích ledu a sněhu.

Nadzvedával jsem hlavu, jak to nejvýš šlo, abych si ji na nějakém zlomu neurazil. Obrátil jsem oči směrem k němu a ušklíbl se. Pod vrstvou ledové tříště si toho ale stejně nemohl všimnout.

„Těšíš se?!“ zařval jsem.

Po té jeho mrtvácké aroganci nezbylo ani ň. „Proč to děláš?“ odpověděl mi co nejvíc nahlas.

Zapadli jsme do muldy a vzápětí vyletěli do vzduchu jako na skokanském můstku.

„Za každého z vás dostanu padesát marek.“

„Dám ti víc!“ zaječel.

Nedalo se zastavit, a jak jsme se blížili ke spodnímu okraji splazu, začínal být nervózní. Muselo mu být jasné, že chlapi čekají právě tam. Svah se zmírnil. Hans se pokoušel brzdit už i mačkami, ale pokaždé, když je trochu víc přitlačil k ledu, zabořil se mu stehenní kloub hlouběji do břicha a on se otočil hlavou po svahu.

Přehnali jsme se pod Hořcovou stěnou, která bývá v červnu vždycky úplně obsypaná modrými květy, vyjeli do svahu proti ní, lehce jsme se od ní odrazili a zůstali jsme bez pohybu. Zařal jsem mu prsty do paží, aby neutekl, a přitáhl si ho blíž.

„Mám nahoře spoustu prachů...“ zkusil kňouravě.

„Drž hubu!“

Ze všech stran k nám přibíhali chlapi, kteří stáli pod spodním okrajem ledovce se zlomenými puškami a čekali, až někoho přivedu. Nechal jsem jim ho a odkutálel se stranou.

„Dobrý, Leo,“ zaslechl jsem pochvalu starého Dietera Hoennesse, co už předloni musel kvůli té verbeži zavřít penzion. K Hansovi doběhl první. Rozkopl mu ruce, kterými si kryl obličej, a ze dvou kroků mu těžkými broky prošpikoval hlavu. Bylo po něm, tentokrát nafurt. Starý Dieter se otočil ke mně, očistil si v natátém ledu boty a několikrát zadupal. Pak sáhl do kapsy a vytáhl peněženku. „Nějak se snažíš, Leo,“ říkal, když mi podával papírovou padesátimarkovku. „To už je tenhle tejdén potřetí, co jsi přiháněl.“

Pokrčil jsem rameny. „Přece víte, pane Hoeness. Potřebuju peníze. Chci se ženit...“

Prudce jsem zahrnul do hlavní ulice a vztekle jsem zanádal. Kde se tady ti lidé vzali, hergot? Strhl jsem řídítka stranou, abych nenarazil přímo do největšího hloučku, a zmáčkl jsem brzdu. Zanaříkala skoro jako u auta. Bicykl nadskočil na kočičích hlavách a zadní kolo v zatáčce podklouzlo. Bleskově jsem osvobodil nohu z klipsny a na poslední chvíli jsem se stačil opřít o zem.

Dál se jet nedalo. Hlavní ulice, která začínala dole u nádraží a stoupala skrz celé městečko až nahoru k terase dávno nejezdící lanovky, byla zaplněná lidmi. Táhli od nádraží jako vždycky, když je to chytne a přijedou... Nejspíš se sem dostali nočními vlaky, na Pulkertově louce si postavili stany a ve svatém nadšení se ráno ani nestačili nasnídat. Už jsme je tady všichni znali. Divný svit v očích, jako mají všichni ti pitomci, kteří si myslí, že dělat randál a bordel je jejich svaté právo. Starý Dieter Hoeness vždycky říkal, že by jich stačilo pár kopnout do rozkroku a ostatní by zase šli protestovat jinam. Třeba proti tomu, že si někdo dovolil napomenout nějakého ožralého blbce, který mu vyřvával noc co noc pod oknem.

Teďka táhli vzhůru městečkem s černými šátky na tvářích. Někteří z nich tu lanovkovou terasu už znali pomalu líp než místní. Scházeli jsme se tam vždycky před čekanou. Starý Dieter Hoeness, Frank Müller, který dělával lyžařského instruktora, dokud se ještě jezdívalo v zimě na hory, bývalý tankista Gustav Jelen... Nejlepší střelci z okolí; a taky paní Hartmannová, která vždycky hodinu předtím, než se na terase sešli střelci a já, už dávala dohromady propanbutanový vaříč, chystala se vařit čaj, schovávala láhev rumu, aby ji

nikdo nevypil dřív, než udělá grog, a kontrolovala si kapsy, jestli nezapomněla skořici na svařák...

Pár místních, co stáli na chodníku, se jim cosi snažilo vysvětlovat, ale bylo jim to houby platné. Oni tady nebyli ani tak pro věc samotnou, ale proto, aby se mohli opájet vlastní důležitostí. Kolem kamer, s nimiž tu pobíhali chlapíci v kšiltovkách s nápisem PRESS, jen nevšimavě procházeli, vystupovali na špičky a snažili se dohlédnout až tam nahoru, na terasu, kde už se nejspíš kouřilo z grogu a čekalo možná jenom na mne. Blesklo mi hlavou, že jestli se bude chtít Hoeness vyhnout konfrontaci, tak vyrazí co nejdřív. A jestli nebudu na místě... Na možnost zaběhnout si jako *přiháněč* čeká dalších deset...

Šlápl jsem do pedálů, aby mi nějaký snaživec nevyfoukl kšeft. Pravda, dalo se běhat i pro jiný střelce, ale u Dietera Hoenesse si člověk mohl být jistý, že ho nenechá na holičkách. Už to několikrát dokázal. Jeho *přiháněč* na ledovci nikdy nezůstal.

Prokličkoval jsem mezi mlékařem a pekařským autem a vjel na hlavní ulici. Dál se nedalo. Byli všude. Slezl jsem z kola, vyběhl s ním pár metrů do kopce, kde bylo uzenářství strýce Wilibalda, a zajel s ním do dvora.

„Schovám si tu kolo!“ houkl jsem do krámu.

„Nikam nechod, Leo!“ zarazil mě ve dveřích. „Dole na nádraží prej čekaj policajti.“

„Co nám můžou?“ ušklíbl jsem se. „Pan Hoeness přece nestřílí *všechny* mrtváky, ne? Jenom mozkožrouty. Třeba té mrtvácké osady, co je u trati, jsme si vůbec nevšimli...“

„Tady vůbec nejde o mrtváky. Ten kluk, ten demonstrant, co ho minule vzal starej Dieter pažbou, prej měl moc dobře a vysoko postavenýho papínka. A loni v Ar-

chenau dostal *přiháněč* čtyři roky natvrdo. Paragrafy jsou dneska už na všechno, Leo. Copak chceš strávit zbytek života v lochu?“

Na klidu mi to nepřidalo a nejspíš jsem dost pobledl. Aniž bych se ho ptal, jestli můžu, protáhl jsem se kolem pultu dozadu, vyběhl po schodech až do podkroví a půdním okénkem jsem se podíval k nádraží. Fakticky, byli tam! Čtyři antony! Ještě nikdy si toho policajti nevšíмали a byli spíš rádi, že si lidi z hor dělají pořádek na svém území sami.

Tohle opravdu vypadalo špatně. Ale nepřijít na terasu? To bych mohl Hoenessovi rovnou říct, že u něj končím.

* * *

Odlepil jsem se od zdi a zapletl se mezi dav řvounů. Ochtově mě mezi sebe pustili, nejspíš se ani neznali, a tak nemohli tušit, že je mezi nimi vetřelec. Usmál jsem se na hezkou holku, která šlapala docela sama, a nezdálo se, že by tady k někomu patřila. Černé šponovky, černá péřová bunda a kolem krku černý, modře lemovaný šátek jí ale umožňovaly perfektně zapadnout. V krátkých vlasech měla dvě sponky, co vypadaly jako kopretiny, a na levém obočí nejmíň deset stříbrných kroužků.

„Já jsem Leo,“ zkusil jsem.

„Já zas Anika,“ odpověděla mi a hned pokračovala. „Jsem tu sama, ale žádný místo ve stanu mi nenabízej, jo?“

„Žádný stan nemám,“ zabručel jsem a stoupl si na špičky, abych viděl, co se děje vepředu.

Rozesmála se. „Promiň, to bylo ze zvyku. Vy máte všichni dojem, že tu jsem sama a že mě musíte chránit, a mě to už dost votravuje, víš?“ Zmlkla a dál šlapala vedle mě. Jestli

snad měla dojem, že jsem pochopil, co mi chtěla říct, tak ten dojem byl hodně špatný.

Nechtěl jsem moc předbíhat, abych na sebe zbytečně neupozorňoval, a tak jsem stoupal do kopce vedle ní.

„Já sem vlastně ani tak moc nepatřím...“ Jejím dalším slovům jsem už nerozuměl. Frenetické skandování proti zabíjení mrtváků získalo na síle a rozplizovalo se do nesrozumitelného jeku. Kdosi praštil klackem do zaparkovaného auta a v houkání poplašného systému zanikla Aničina slova. Dostali jsme se až nahoru. Teď už jsem viděl dobře. Hoeness s ostatními stáli na terase a rukama jim kolovala láhev bylinné hořké.

Průvod se zastavil. Nemělo smysl zůstat na místě. Musel jsem se nějak dostat dopředu a vymluvit se. Přítomnost policie z města v našem údolí napovídala, že se něco semele, a u toho jsem nemusel být. Strýc Wilibald mohl mít pravdu.

„Půjčila bys mi ten šátek?“ otočil jsem se na Aniku.

Loupla po mně podezřívavýma očima. „A ještě budeš potřebovat adresu, kam mi ho máš přivézt, ne?“

„Za chvíli ti ho přinesu. Na tohle místo, platí?“ Asi jsem nevypadal zrovna jako zloděj textilu. Odmotala si ho z krku a rychle, dřív než ostatní něco zpozorují, si natáhla kapuci.

Jenomže já si toho všiml, a taky to na mně bylo vidět.

Rozpačitě se ušklíbla, pokrčila rameny a podala mi ten šátek. „Blbý, co?“ ucedila.

„Jak pro koho,“ překvapil jsem ji. To se ví, že jsem si té strangulační rýhy na krku všiml. Byla mrtvá už několik dní. „Podle mě jsi jediná tady z té party, kdo má aspoň trochu rozumnej důvod protestovat.“

Pročísala si rukou vlasy. Opatrně, aby si neshodila kopretinové vlásenky, a trochu se usmála. „Jenomže já tady ne-

protestuju, víš?“ ztišila hlas, abych to slyšel jenom já. „Chci se dostat do hor.“

* * *

Přední řada těch supermanů v černém stála nějakých třicet metrů pod terasou. Hleděli do hlavně Hoenessovy pušky, ale nepřestávali pořvávat. Jako slepice, když se k nim vplíží kuna. Protlačil jsem se mezi nimi a mlčky začal šplhat do svahu k terase. Na chvíli jsem požíval bezmezný obdiv těch pod sebou. Dokud si neuvědomili, že nemám na sobě černý hadry, a tudíž to se mnou nebude tak docela v pořádku. Ve chvíli, kdy jsem zdravil starého Dietera Hoenesse, se jeden z nich sehnul k zemi pro kámen a mrštil ho po mně. Trefil se přesně mezi lopatky.

Hekl jsem, zalapal po dechu a padl jsem na kolena. To už jsem viděl, jak z terasy seskakuje Frank Müller a běží ke mně. Pan Hoeness dvakrát vystřelil anarchistům k nohám a odštěpky z makadamu, politého asfaltem, je krvavě poštípaly na lýtkách.

„Kurva, rozbijte mu hubu, hajzlovi!“ ozvalo se kdesi za mnou, ale vzít terasu ztečí se neodvažovali. Na výrazu starého Hoenesse bylo znát, že by v téhle chvíli zase neviděl tak velký rozdíl v tom střílet mozkožrouty, nebo to napálit do živých.

Frank mě dvakrát udeřil do zad a pomohl mi vstát. Hvízдалo to ve mně jako ve staré lokomotivě. Zalykavě jsem se nadechoval a nechal se vést nahoru.

„Pa... Pane Hoeness...“

„Klid, chlapče,“ usmál se, ale ani na okamžik nespouštěl oči z těch pitomců pod námi. Napadlo mě, že už ví o policejních vozech dole u nádraží a rozhodl se, že když má jít

do lapáku, tak ať mají alespoň důvod. Otočil jsem se čelem k davu a pokusil se najít očima Aniku.

Na místě, kde mi půjčila šátek, už nestála. Pokrčil jsem rameny, a pak jsem si jí všiml. Vycouvala dozadu, teď stála před cukrárnou a mávala mi rukou nad hlavou. Kývl jsem hlavou tak, aby si toho všimla. Šel bych za ní hned, ale sejít z terasy dolů by teď znamenalo totéž jako skočit pod vlak.

„Pojďte se dohodnout!“ ozvalo se zdola.

„O čem asi tak?“ protáhl Hoeness a plivl směrem k tomu klukovi. „Běž raději domů, mladej...“

Ten blázen s vystouplým ohryzkem a s plackou *Ligy za lepší zítřek* se ale nedal. Asi neznal Dietera Hoenesse. „Přece takoví jednou budeme všichni!“ vyhrkl a zašermoval rukama. Už i vystoupil před ostatní, asi aby byl ve večerních zprávách nejlíp vidět. „Každý umře, hergot! A tak už dnes bychom se měli starat, aby nám po smrti bylo dobře! Ve městech to už pochopili! Mrtví tam mají stejná práva...“

„Zlatý voči!“ štěkl Hoeness. Ledabyly opíral hlaveň o dřevěné zábradlí a občas si přihnul svařáku. Bylinná už došla. To si ještě dají grog a potom v hospodě pivo, a zítra je nikdo neuvidí ani na dvoře, jak jim bude mizerně. „Když jsem tam byl v létě, říkal mi taxikář, ať se jdu podívat do přístavu. Viděl jsem peklo, mladej! Starý překladiště, bezodtokový betonový plochy – a všude hromady mrtvejch, co oživli, ale neměli prachy, aby na sebe mohli trochu dbát! Nemohli chodit, některý z nich už dávno neviděli... Ležej tam na hromadách a čekaj, až shnijou definitivně. Že maj právo na život? Věř, mladej, že by to pitomý, nic neřešící právo moc rádi vyměnili za pořádnou ránu krumpáčem do vlastní lebky! A proč?“ Odplivl si a rozhlédl se. „Protože

bandy takovejch hňupů, jako seš ty, do omrzení žvaněj o právech mrtvejch a za pár let se dozvíme, že tahle země vlastně nepatří nám, ale jim. Nebylo by to poprvý, co by pár všivejch novinářů a pár zkurvenců, jako seš ty, obrátilo svět naruby.“

„Jste rasista!“

Starý Dieter se rozchechtal: „A co jsou ti mrtví za rasu, ty blbečku? Nebo se v tom tvým vajíčku, co máš na krku, vylihlo, že mi vaděj prostě proto, že jim po pár dnech zčernaj prsty? Houby! Já prostě jenom říkám, že dobrej mrtvej je mrtvej mrtvej, a basta!“

„Vy jste –“

Frank Müller položil ruku na hlaveň Hoenessovy pušky. „Uklidni se!“ křikl místo starého Dietera. „A ty, kluku, popřemýšlej, než něco řekneš! Placka na klopě ještě nikoho neudělala chytřejším.“

Nedal se odbýt. Posunul si prstem brýle na kořen nosu a jeho ohryzek chvilku poskakoval jako zpětná klapka při slabém tlaku. „Čím mi vyhrožujete? I mezi mrtvými jsou právníci, pane!“ Přeskočil mu hlas a teatrálně si strhl z bundy odznak *Ligy pro lepší zítřek* a hodil ho na zem. „Placku už nemám, a přece si myslím pořád to samé, pane!“ usmíval se a zkoušel to s tou přihlouplou asertivitou. „Jestli to Bůh nebo kdokoli jiný zařídil tak, abychom pár dní po smrti znovu oživli, pak mají ti mrtví právo –“

„Hovno maj právo!“ ozval se znovu Hoeness a otočil se k němu. „Přišli do našich hor? Přišli, fajn, potřebujou bejt v chladnu a každej nemá na pořádně velkou ledničku jako zazobanci ve městech. To by mě nežralo, přísám bůh! I na kafe bych je pozval. Ale začali tu lovit, mladej, to mně a všem občanům tohodle městečka vadí! V horách se ztrá-

cejí lidi, a když se nějaký tělo náhodou přece jenom najde, má vymlasknutej mozek, víme? Kamzíci tohle nedělaj, to mám ověřený!

Horolezci sem přestali jezdit, vysokohorská turistika je zábava jen pro sebevrahy, lyžování dneska patří k extrémním sportům, a proč, krucinál? Protože všichni mrtváci nejsou stejný. Proč, sakra, někteří z nich dokážou žít v těch svejch vesnicích a jsou celý šťastný, že jim Bůh nebo kdo nabídl druhej život, a další z nich maj hlad a nedokážou se ovládnout? Proč se sem každěj bojí jezdit? Já nemám z čeho žít, penzion mi chátrá, a tadyhle Frank, kterej každou zimu učil nafrněný slečinky lyžovat, dneska nemá do čeho píchnout...“

Začali jsme se tomu dvojsmyslu chechtat, jenom ten vystouplý ohryzek zčervenal jak rak. „Oni –“

Zprudka jsem vydechl a konečně zkusil začít mluvit. „Dneska nemůžu, pane Hoeness,“ zachrchlal jsem. Blesklo mi hlavou, že ani nemusím hrát nějakou angínu. Klidně jsem se mohl vymluvit na tu ránu kamenem. „Už tak mě drápalo v krku, a teď ty záda...“

„Bolí to, co?“ houkl starý Dieter. „A angína je taky převít. Jdi se vyležet, mladej, a kdyby ty záda do zejtrka nepolevily, zajed' si do města do nemocnice. Mohlo by to bejt naražený žebro nebo, nedej Bože, lopatka. Byla by škoda, kdybys s tím promarodil celou zimu. Ještě tě budeme potřebovat,“ uchechtl se, strčil ruku do kapsy a zachřestil drobnými.

S bolestivým výrazem jsem si pokusil prohnout rameno dozadu. „A kdo vám dnes poběží, pane Hoeness?“

Pokrčil rameny. „To nevím, ale jestli se bojíš, že bys mohl ztratit flek, tak bez starosti. Povídals, že se chceš ženit, ne?“

Přece nemůžu dopustit, aby takovej dobrej *přiháněč* ztratil nevěstu kvůli tomu, že má málo peněz!“ Přátelsky se zachechtal a poplácal mě po zádech.

Vyjekl jsem bolestí a do očí mi vyhrkly slzy.

„Hergot!“ zaklel a bylo vidět, že ho to opravdu mrzí.
„Omlouvám se...“

Už to nedořekl. Zespodu od nádraží vyjížděla do kopce těžká cisterna s vodním dělem na střeše. „Cizí návštěvníci, rozejděte se!“ křičel kdosi z amplionu na policejním voze. „Vaše demonstrace je zbytečná a nepovolená. V této obci ani v jejím okolí nedochází k žádné protiprávní genocidě mrtvých spoluobčanů, jak znělo udání.“ Překvapeně jsme se nejen já, ale i Frank Müller ohlédli po starém Hoenesso-vi. Jenom se usmíval.

„Jsou na naší straně?“ vykulil jsem oči. „Přece jsem slyšel, že ten kluk, co minule dostal pažbou, je syn nějakýho papaláše...“

„Jo, to byl,“ zašklebil se Hoeness. „Ten mladíček nás měl za idioty, a tak se chtěl domluvit s mozkožroutama... Cha! Hádej, v jakým stavu ho našli? To i z takovýho pseudohumanisty, jako byl jeho fotřík, udělá člověka s rozumným pohledem na svět.“

Hlouček demonstrantů odmítl uhnout projíždějícímu vozidlu a pokusil se je vzít útokem. Proud vody je srazil na silnici a několik metrů je kutálel po asfaltu pryč. Hlas z megafonu křičel dál: „Šetřením bylo zjištěno, že došlo pouze k likvidaci společensky nebezpečných jedinců, která bude postupně v celém regionu dokončena i za pomoci ozbrojených bezpečnostních složek.“

Dole pod námi už vypukla úplná válka. Vodní dělo bylo jen jedno, a nedalo se s ním šikovně manipulovat v úzkých

uličkách, kde každé nepřesné zacílení mělo za následek smetené pelargonie z oken a dřevěné ostění domů.

Od nádraží nejen hlavní ulicí, ale i těmi souběžnými, vyrazili policisté se štíty a s puškami nabitými gumovými projektily. Nadšeně jsem se koukl po Frankovi. Chytil jsem se starého, vyschlého dřeva zábradlí a vyklonil se, abych líp viděl.

Jako píst tlačili policisté dav v černých bundách a svetrech ven z města. Řvouni se rozbíhali do všech stran, sbíhali k trati, anebo se zase pokoušeli šplhat až k Hořcové stěně a dál po stezce, která je mohla přivést jedině přes předěl do Wolfgangovy rokle... Aspoň by se potkali s mrtvými kamarádíčky.

Policisté postupně ovládli město. Už za hodinu bylo zase tiché a ospalé. Z komínů stoupal dým k obloze a odkudsi bylo slyšet bečení ovcí.

„Teď to máme posvěcený,“ řekl starý Hoeness. „Vyženem všechny mozkožrouty z hor i z městečka, a kdo nepůjde dobrovolně –“

„Počkej, Dieter,“ našel jediný Frank Müller odvahu s ním nesouhlasit. „Mozkožrouti jsou přece v horách. Ti, co jsou v městečku, nic špatného nedělaj!“

„Každej mrtvák je potenciální mozkožrout!“ odsekl hádavě Dieter. „To je přece proti přírodě, aby mrtví chodili po ulicích! Jdeme, sakra!“ Hrál to na nás, jako by se zrovna rozhodl, ale bylo nad slunce jasné, že už mu to tepalo v palici pěkně dlouho. „Každej z nich patří do země, a já jim tam pomůžu! A vy se mnou...“

„Taky budeš jednou mrtvej,“ ozval se Frank ještě jednou. „Jo. Toho se děším,“ přitakal Hoeness. „Slibte mi, že mi potom prosypete palici brokama, jako to teď budeme dělat všem ostatním. A já vám slibuju to samý.“

„A když nechci?“ zeptal jsem se já.

„Tvůj názor je takhle malinkej, Leo! Co bychom tu za pár let dělali, kdyby těch mrtvejch pořád přibývalo, he? Povídal jsi, že máš před svatbou. Kde budete bydlet? Že je jich zatím málo a jsou až na výjimky hodní? Počkej si pár let a uvidíš, jak jim stoupne hřebínek! Bude jenom stačit, až v televizi párkrát řeknou, že se k mrtvákům chováme špatně a že by to mělo bejt lepší...“

Cítil jsem, jak mi vstává po zádech husí kůže, a pokradmu jsem se po něm ohlédl. Usmíval se a svíral v prstech pažbu pušky tak silně, až mu zbělely prsty.

Ještě ten večer začal v městečku první pogrom na mrtvé.

* * *

Znovu někde venku práskl výstřel. Skla v oknech zařinčela a kdosi vykřikl. Hádal jsem to na dům vedle cukrárny, kde jsme seděli. Stuckovi měli doma v extra chlazené sklepní místnosti syna, který před rokem a půl umřel na infarkt. Starý Dieter to bral z gruntu.

„Proč jsi to nezkusila, když tu byl ten rachot?“

Anika byla nervózní a každý výstřel s ní pořádně trhal. Jenomže někde jsme museli počkat, než je to pro dnešek přestane bavit. U nás doma to nešlo. Byl tam dědeček, a tak bylo jasné, že k nám přijdou taky.

„No tak, proč?“

Anika mi neodpovídala. Přehrabovala se v poháru se zmrzlinou a pokukovala po servírce, až konečně vypadne. Měla smůlu. Ta servírka se jmenovala Hilda Kratschmerová a byla to nejlepší kamarádka mojí mámy. Tančila kolem nás a okukovala Aniku ze všech stran. Už teď jsem slyšel,

jak večer vyčítá mámě, že jí neřekla o té mojí nové holce. A máti se zase děsně vytočí, že to Hilda věděla první.

Konečně zmizela. Anika rozepnula batůžek a chvílku cosi hledala. Hilda tu vzápětí byla zase.

„Nechcete čistý ubrus?“

„Asi půjdeme do jinýho podniku,“ zavrčel jsem. Tohle zafungovalo. Byli jsme konečně sami, tentokrát nejmíň na tak dlouho, než ty svoje zmrzlinové poháry sníme.

Anika se kradmo rozhlédla kolem sebe, vytáhla z batůžku termosku a pro jistotu si kápala do zmrzliny deci formaldehydu.

„Jak to chutná?“ zeptal jsem se.

„Počkej si,“ odsekla cynicky. Zamíchala dva kopečky pistáciové, kopeček meruňkové a formaldehyd do sebe a zamýšleně olízla lžičku. „Na co ses ptal?“

„Proč jsi nezmizela do hor, když to bylo jednoduchý. Nikdo by si tě nevšiml.“

„Já tady přece netrefím ani k holiči,“ zavrčela. „Nebudu riskovat, že za nejbližším hřebenem narazím na nějaký vrahy s puškama.“

„To nejsou vrazi,“ opravil jsem ji. „Jenom se brání. Sebe, svoje rodiny a každýho návštěvníka, který přijede do hor. Jenomže těch už je málo...“

„Termín *kati s puškama* by se ti líbil víc?“

„Mně se líbíš ty,“ odpověděl jsem. Vzápětí jsem zalapal po dechu. Takhle to říct holce jsem právě dokázal poprvé v životě. To, že byla Anika mrtvá, mi hodně pomáhalo.

„Fuj!“ uzemnila mě. „Takže nekrouš?“

„Ani náhodou,“ pokračoval jsem ve své statečnosti. „Mně se nikdy žádná mrtvá holka nelíbila. Až dnes ty... Kdyby sis nesundala šátek, tak jsem to ani nepoznal.“

„Dík...“

Zavřísky dveře. Ohlédl jsem se, a když jsem si všiml Dietera Hoenesse, v duchu jsem zasakroval. Naklonil jsem se k Anice a cvrnkl ji do cípu límce. „Dělej, sprav si to,“ sykl jsem, ale už zbytečně. Sama si všimla zlomených pušek v Dieterových a Frankových rukách a rychle si upravila límec tak, aby ta její temně fialová rýha na krku nebyla vidět.

„Copak tu děláš, Leo? Neříkal jsi, že seš nemocnej?“ Ten hlas našťestí nezněl zle.

Opravdu jsem si to u Hoenesse nechtěl podělat. Otočil jsem se a postavil se jako školák, co neumí. „No, když –“

„Nemusíš se omlouvat, chlapče, zvládneme to i bez tebe. Ale příště, když ti přijede ta tvoje nevěsta, řekni to rovnou a hloupě se nevymlouvej.“ Loupl po ní očima. „A vy, slečno, ho nenechte se flákat, jinak si nenašetří ani na utěrky.“ Tím to zhaslo. Prošel se celou kavárničkou, a když neviděl nikoho, kdo by mohl patřit k mrtvákům, zase se otočil ke dveřím. „Jo, ještě něco, Leo,“ řekl, než odešel, a vrátil se k pultu. Poručil si prcka becherovky a vytáhl ho na jeden ráz. „Velitel policajtů mi řekl, že ta mozkožroutská banda, co je nahoře v horách, na nás vyhlásila odměnu. Na mě, na tebe, tadyhle na Franka... I na Hartmannovou, co nám vaří grog, představ si to! Ta odměna je prej dost vysoká, mohla by zlákat leckterýho živýho. Lidi jsou parchanti! Tak bacha! Jo, a chystej se na víkend! Těch pár dnů do soboty si ještě tokej, ale to ráno nech nevěstu nevěstou a o šesti přijď na terasu. Podíváme se do Wolfgangovy rokle.“

Nezmohl jsem se na odpověď. Vyšli ven a Anika mě sevřenou pěstičkou bouchla do ruky. „Tak nevěsta, jo?“ Šklebila se mi do tváře, ale dřív se určitě uměla usmívat jinak.

Hezčeji. Měla takové rty, co se usmívají do obloučku. „Chtěl sis se mnou oslavit svobodu?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou.

Tón jejího hlasu se změnil, začala být zlá. „Člověk má zkusit všechno, že jo?“

„Přestaň, ano?“ tlumeně jsem vybuchl. „Žádnou nevěstu nemám! Potřebuju jenom nějaký důvod pro lidi, když se vyptávají, proč tolik šकुdlím, jasné?“ Nabral jsem si vrchovatou lžičku zmrzliny a strčil jsem si ji do pusy. Studila na zuby a trvalo hodně dlouho, než jsem mohl zase mluvit. „Takže promiň, ano? Jsi hezká, ale mě to teda nezajímá, když si to tak přeješ. Chceš do hor, prosím, zavedu tě tam, ale všechno něco stojí.“

„Tak přece?“ Naštvaně se zvedla: „Jsi hnusnej!“

„Tebe nechci, sakra!“ zavrčel jsem a za rukáv bundy ji stáhl zpátky. Hilda Kratschmerová už zase nakoukla, mrcha zvědavá. „Kolik nabídneš?“

Kousla se do rtu: „Právě že nic. I to, co mám na sobě, jsem musela ukrást.“

„Počkej,“ vyhrkl jsem. „To není žádná sranda procházka! Já dost riskuju!“

„A co?“ opáčila. „Už jsem se stačila přeptat, víš? Ty jsi přiháněč. Spousta mrtvých kvůli tobě umřela znovu!“

Pokrčil jsem rameny. „Já potřebuju peníze!“

„A já zas žádný nemám!“ vyjela. Snad si vážně myslela, že s ní půjdu do hor ze soucitu. Mlčel jsem a čekal, až zase promluví. „Vlastně mám dvanáct marek,“ pípla za chvíli.

„Sotva půl kilometru za posledním stavením už číhají. Většinou.“ Natáhl jsem ruku a stihl ji pohladit už jenom po prstech, než ucukla. „Za dvanáct marek si přece nenechám rozlousknout lebku, to snad pochopíš, ne? Aniko...“

„Tak neotravuj!“ Třískla dveřmi a zmizela venku. Napadlo mě, jaký asi musí mít důvod taková hezká holka k tomu, aby si zadržla smyčku kolem krku. Jedině lásku, jediné! Možná proto je tak opatrná. Celkem logicky ji musí napadnout, že jako mrtvou ji každý kluk opustí ještě dřív, než se jí to stalo zaživa. Jenomže to mě nezná, kačenka...

Seděl jsem tam až do tmy. Někde pod Hořcovou stěnou se plahočila Anika, po čtyřech se snažila šplhat ledovcem vzhůru a jenom si při každém uklouznutí a následném pádu rozbíjela tělo. Bez maček a cepínu se nahoru nedostane. Slíbil jsem si, že ráno vstanu co nejdřív, najdu ji a odvedu do hor. A pak...

Houby, nepůjdu pro ni. Ani kdyby na kolenou prosila. Přece nemám zapotřebí loudit pusu od mrtvé holky. Aspoň zatím...

* * *

Zdálo se mi o ní. Do rána jsem věděl, že jestli někoho nenávidím, tak je to ten parchant, kvůli kterému si hodila mašli. Když jsem o tom tak uvažoval a přemítal to v hlavě, skoro jsem nabýval dojmu, že na něj ještě pořád myslí. Jenomže ten mohl být bůhvíkde, a já jsem tady!

Plány jsou na pendrek, když do nich zasahují jiní. U ucha mi zazvonil budík už o půl šesté ráno, i když jsem na beton věděl, že jsem si ho tam před usnutím nedával.

„Co je, sakra?“ zavrčel jsem a srazil ho ze stolku na podlahu. Na schodech se ozvaly máminy kroky. Hned mi došlo, o co jde.

Otevřela dveře a zůstala stát na prahu: „Zvládneš to, Leo?“